

Čimické, Bohnické a Dražanské údolí

Naši první zářijovou vycházku začínáme na místě původního jádra obce Čimice, které na svahu severně nad **Čimickým rybníkem** tvořilo v minulosti několik statků a rolnických domků. Pozdější rozšíření poměrně kompaktního jádra obce v roce 1928 pokračovalo prvorepublikovou zástavbou. Velkou změnu přinesla až osmdesátá léta minulého století. Během výstavby panelového sídliště a obřího nákupního centra došlo k likvidaci historického jádra obce, včetně jediné církevní stavby, kapličky svatého Jana Nepomuckého.

Historii nahradila přítomnost, s tím nic nenaděláme, počet obyvatel se tak zvýšil asi na 7 tisíc, místo původní návsi tu máme silnici s autobusovou zastávkou a malý park se sousoším dvojice ležících dívek s hrozny od neznámého autora a jedinou památku na původní čimickou návěs - kapli sv. Jana Nepomuckého. Ta byla zbořena při stavbě obřího obchodního centra, ale jako replika byla později znovu postavena na novém místě, tady v parku.

Stále jsme ještě v Čimicích. Místní rybník pod návsí také dává vzpomenout na léta minulá. Břehy jsou plné vodních rostlin, na hladině lekníny, na hrázi pár laviček k odpočinku. Na louce nad ním hmyzí hotel s kouskem neposečeného lučního kvítí, hmyzí potrava.

Jsme na okraji lesního porostu a před námi se otevírá jeden z našich prvních cílů, přírodní památka **Čimické údolí**. **Tak jdeme na to!** Prosluněná cestička se co chvíli mění v uzounkou pěšinku, lemovanou vystupujícími břidlicovitými skalami, aby se nečekaně proměnila v nedávno vysazený ovocný sad.

Povrch údolí je pokryt přirozeným lesním porostem s převahou dubu zimního, hlohu a nepůvodního akátu. Konec údolí před námi se začíná výrazně měnit. Les houstne, začínají převažovat staleté duby na podmáčeném území.

Jsme na okraji lesa. Před námi je Koztoprtský rybník, slangově „Koztoprdák“. Rybník je zakreslen na historických mapách již v roce 1750. V jeho názvu je slovní spojení kozí prtě, což jsou kozí pěšiny vyšlapané ve svahu. Okolní kopce byly zemědělsky obhospodařovány jako pole.

Les tímhle romantickým rybníkem končí a před námi je otevřená kopcovitá krajina, louky, úvozové cesty jako v okolí podhorských vesniček. Sluníčko začíná připalovat. Další cíl je na obzoru, vrcholky Bohnického údolí.

Jsme na vrcholu, snad jen ty stožáry vysokého napětí sem tak nějak nepatří. Opouštíme stezku mířící k Vltavě, kde probíhá odstřel zvětralých skal, a stáčíme se na východ k dlouhému sestupu do Dražanského údolí. K altánu „Střed“ jsme dorazili všichni v pořádku. Je čas na trochu odpočinku a na svačinku.

Čeká nás cesta Dražanským údolím, žlutá turistická značka. Táhlé stoupání mířící do Dolních Chabřů. Po obou březích Dražanského potoka směřujícího do Vltavy jsou rozestavěny chaty i stavby k trvalému bydlení v těch nejneuvěřitelnějších místech. Sledovat svahy tady není nuda. Jiřina s Lýdií to pro nás nafotily.

Svah na skalnatých parcelách je tak prudký, že bylo potřeba vybudovat k chatám nákladní výtahy. Protější stavbu při potoce zase u vjezdu do zahrady střeží kamenný vodník.

Velkou zajímavostí v údolí je Dražanský vodní mlýn. Ten původní, dřevěný byl přestavěn do dnešní podoby ve stylu baroka v roce 1676. Datum je ve štítu na fasádě. Mlýnské stroje byly poháněny vodou přicházející náhonem z nedalekého rybníka.

Jen kousek nad mlýnem je další zajímavé místo, takzvaná „Prdlavá“ studánka. Podle místních a hlavně podle ing. Eduarda Uřeše má voda z místní studánky dobré působení na zažívací trakt. A kdo to byl ing. Eduard Uřeš? Byl to český důstojník, generálmajor, ale také sokol a skaut později přezdívaný „studánkový dědeček“. Jeho životním koníčkem bylo hledání studánek a pramenů, podařilo se mu jich objevit víc než tisíc. Nejenom ve středních Čechách, ale i kolem Brna a na severní Moravě. Pochován je v Praze na Vyšehradě.

Nejen prdlavá studánka ale i staré zmlazující se vrby stojí za podívání.

Poslední lesní úsek, pěkný rybník, již na katastru Dolních Chabrů a vylézt na tuhle výživnou mez, abychom se dostali na silnici. Před námi je ještě pár set metrů, zážitková restaurace na šnečí farmě a sluncem rozpálená silnice s konečnou stanicí autobusů. Máme ale kliku, při půlhodinovém intervalu, ten náš odjíždí za tři minuty.

Ve čtvrtek 4. září 2025 v Čimickém a Dražanském údolí. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek, spoustu zajímavých fotek pořídily Jiřina Žipková a Lýdie Stoupová.

